

VIZITKY, POZVÁNKY,
HLAVIČKOVÝ PAPIR,
PŘÍTIK OBÁLEK,
LETÁKY, BROŽURY,
PLAKÁTY, DROBNÝ
MERKANTIL a t d.
LAMINACE, SAMOLEPKY.

Tel./ Fax.: 0432/ 593 163
Mobil 0606 229 129
e-mail friede@krakonos.cz

Radovan Friede, Roprahtice 57, 513 01 Semily

Muzeum
Vysoké nad Jizerou

friede
POLYGRAFICKÉ SLUŽBY

**TISKÁRNA
GRAFIKA
KNIHAŘINA**

! Náklad podle potřeby zákazníka !

ZEDNICKÉ PRÁCE

Pavel Velagyi & Vladimír Preissler

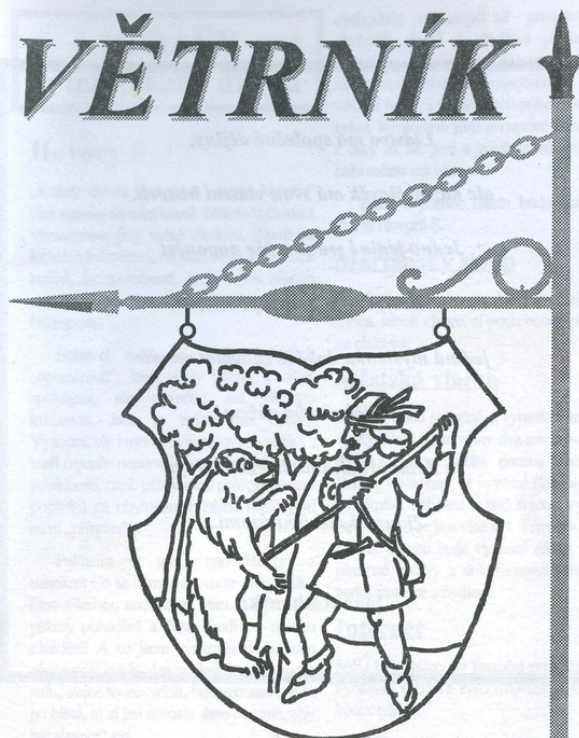
OPRAVY, REKONSTRUKCE BUDOV A
RODINNÝCH DOMKŮ
STAVBY NA KLÍČ
IZOLACE ZDIVA PODŘEZÁNÍM
TEPELNÉ IZOLACE

Roprahtice 61
513 01 Semily
tel.: 0432/ 593 615

Vichová nad Jizerou 170
512 41 Jilemnice
tel.: 0432/ 543 630
0604/ 757 242

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou – Větrník 5-6/2000 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.
V roce 2000 vytiskl R. Friede, polygr. služby Roprahtice – tel./fax 0432/593 163

VĚTRNÍK

Květen - červen 2000

**ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU**

*Lidstvo má společné dějiny,
ale každý člověk má svou vlastní historii.
Jedno jediné srdce může poponést
život, láska, smrt i poezie,
jediná myšlenka dokáže zabydlet vesmír
bodlácím nebo růžemi,
k Zemi přitáhnout hvězdný třpyt
či mrtvá měsíční území...*

Jana Rathouská

Milí čtenáři,
Jistě jste si povšimli grafických změn v našem zpravodaji. Souvisejí se
změnou tiskárny, počínaje tímto číslem se bude Větrník tisknout u pana
Radovana Friedeho v Roprachticích.

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

„Každý člověk má svou vlastní historii,“ říká autorka úvodní básně. Někdo bohatou a významnou, jiný méně čitelnou. Záleží na každém jednotlivci, na jeho vztahu k práci, k rodině, ke společnosti. A že velmi mnoho našich občanů dokázalo hodně, je bezesporu.

Bohužel najde se i dost věčných „opozitních“, kteří nikdy nejsou s ničím spokojeni, ale dovedou jen všechno kritizovat. Jsou to nejen stálí občané Vysocka, ale i mnozí „víkendoví Vysočáci“, kteří nejenže nepomohou, ale neplní ani své povinnosti, např. při venčení psů, při placení poplatků za ubytování (většina hostů jsou samí „přibuzní“).

Pokusím se spojit tyto Hovory s rubrikou Co se nám líbí a co se nám nelíbí. Ono všechno souvisí se vším. Jak se nám pěkně, pohodlně a čistě chodí po novém dláždění! A co jsem vyslechla na podzim záporných kritik „jen počkejte, až napadne sníh, stejně to nevydrží, budeme zas chodit po blátě, to si jen starosta staví pomník, aby byl slavnější“ atd.

Pomník, třeba i pomyslný, si staví každý dobrý a usilovný člověk svou prací. Dobří stavbaři tím, že postaví pěkný rodinný dům, zemědělci vypěstují brambory, pro něž si jezdí celé okolí, ředitel školy vybuduje areál, který nám závidí i velká města, dobrý

obchodník vybuduje síť prosperujících obchodů, dobrá a přívětivá prodavačka úsměvem a pěkným přístupem získává zákazníky, dobrého hospodského chválí všichni hosté, a mohla bych pokračovat dál, neboť to všechno jsou pomyslné pomníčky a díky za ně, jimi a jejich prostřednictvím naše město vzkvétá.

Práce a pomoc městu bude námětem těchto Hovorů S.

Mariánský sloup

O Mariánském sloupu, který je majetkem města, nikoli církve, si podrobnosti přečtete na plakátku.

Městská vlajka

Již delší dobu se jedná o vytvoření městské vlajky. Byly zpracovány dva návrhy - jeden dr. Lukášem a druhý panem Bartákem. Budou vystaveny ve vývěsní skřínce MěÚ na náměstí a občané se budou moci vyjádřit, který z nich se jim více líbí. Termín - konec června. Potom bude vybraný návrh včetně písemné zprávy a dokumentace předložen parlamentu ke schválení.

Internet

MěÚ byly přiznány finanční prostředky na vybavení městské knihovny internetem do konce roku.

Půjčky

Kladně byla vyřízena žádost o poskytnutí půjčky občanům, kteří opravují domy nebo stavi. Ti mají možnost si na MěÚ vypůjčit potřebnou částku za výhodnou úrokovou sazbu. Zájemci se musí hlásit co nejdříve na

MěÚ. Podle počtu žadatelů bude zpracován projekt obecně závaznou vyhláškou.

Dluh

Stát zaplatil úroky za náš dluh (= + 2 miliony korun) částkou 198 tisíc korun. Tato dotace byla udělena na základě Programu obnovy venkova. Dluh vznikl zakoupením objektu MěÚ.

Depozitář

Žádanou dotaci na dokončení depozitáře město dosud nedostalo.

Park

Pro park budou zakoupeny další lavičky.

Jízdní řády

Na náměstí bude v souvislosti se změnou jízdních řádů 28. května 2000 zhotovena nová tabule.

Silnice

Město Vysoké bylo zařazeno do registru nutných oprav silnic.

Úplné uzavření silnice na Hradsku v obou směrech se týká silnice III. tř. /290 64 od 9. května 2000 do 30. 6. 2001. Bude uzavřena od vjezdu na koupaliště až po most před křižovatkou se silnicí II. tř. /14 na Hradsko. Důvodem je povodňová havárie silnice, sesuv svahu silnice.

Vyhláška

Na vyhlášce pro majitele psů se pracuje a bude zveřejněna na příštím zasedání MZ.

Plevel

Kolem chodníků dláždění bude chemicky odstraněn plevel, ale prosíme všechny občany bydlící v těchto prostorách, aby plevel zhruba vytrhali, aby zárodky mohly být dobře zlikvidovány.

Oprava chodníku

Chodník u domu číslo 195 bude v nejbližších dnech opraven. Nebyla to nedbalá práce dlaždičů, ale stalo se to při protahování hlavní komunikace. Viník není anonymní.

Rozptyl

MZ bylo projednáno a schváleno místo na rozptyl popela zesnulých. Prostranství bude vyměřeno a do Dušiček by měl být prostor vybudován. Prosíme občany, kteří by měli vhodné nápady na úpravu tohoto pietního místa, aby je sdělili ústně nebo písemně na MěÚ. Víťame každou pomoc. Finance jsou zajištěny.

Prodebatovali jsme s panem starostou ještě řadu závažných poznatků a nedostatků, ale to musí být nejdříve probráno s příslušnými pracovníky a teprve potom se i o těchto věcech dočtete v našem časopise.

*Z rozhovoru se starostou zapsala
Ludmila Hnyková*

Poděkování

Městský úřad ve Vysokém nad Jizerou děkuje všem občanům města, kteří

pomohli s jarním úklidem komunikací, veřejných prostor a městského parku ve Vysokém nad Jizerou.

Zvláštní poděkování patří vedení ZŠ a žákům ZŠ, kteří se podíleli na hrabání listí v městském parku, členům SDH, kteří pomohli při mytí komunikací (Jaroslav Kučera, Josef Fišera), a také Vrabčákům, které vede paní Slávka Hubačiková, za jarní úklid okolí místní komunikace (stará cesta do Sklenařic) od odpadků po zimní lyžařské sezoně.

PODĚKOVÁNÍ

Srdečně děkujeme Sboru dobrovolných hasičů z Vysokého nad Jizerou za rychlou a obětavou pomoc při čerpání vody z domu čp. 29 ve Tříři při záplavách dne 9. března 2000.

Fučíkovi a Andělovi

Zprávy z muzea

8. května uplynulo 55 let od skončení 2. světové války

Dne 16. června 1946 se na náměstí ve Vysokém nad Jizerou konal pietní akt

věnovaný památce obětí německého nacizmu. Antonín Junek k tomu napsal: „Seznam nebyl bohužel úplný. Zda úmyslně, nebo jen opoměním? Proč jsme tak nespolehliví v psaní dějinných událostí kraje? Potom nelze věřit ničemu.“

Kdo byl Antonín Junek?

Narodil se 10. prosince 1899, zemřel 13. dubna 1962. V loňském roce bychom byli oslavili 100leté výročí jeho narození. Ale nechali jsme si tuto výroční vzpomínku na rok 2000, rok několika výročí, s nimiž je osobnost Antonína Junka úzce spjata.

Antonín Junek byl člověk tak všestranný a takový všuměl, jakých je dnes již pomálu. Byl sběratelem nejruznějších kuriozit. Jeho byt byl malým muzeem. Sbíral krabičky od zápalek, měl velkou sbírku poštovních známek, nálepek všeho druhu, sbíral nejruznější odznaky (těch měl několik tisíc!), jako výborný fotoamatér zachycoval veškeré dění ve městě a legendy k fotografiím psal svým zvláštním ozdobným a nenapodobitelným písmem. Jako aktivní člen Divadelního spolku Krakonoš hrál charakterní role, režíroval, byl všude tam, kde ho v divadle bylo potřeba. Řadu let byl i členem kuratoria vysokého muzea.

Vyučil se hodinářem, ale nešťastnou náhodou přišel při pokusu se střelivem o několik prstů jedné ruky, a proto se musel s původním povoláním rozloučit. Pracoval potom dlouhá léta v místní Sebě.

Fotografie Antonína Junka z roku 1930

Vzpomínáme oběti let 1938 - 1945

V neděli dne 16. června 1946 se konala již zmíněná tryzna na vysokém náměstí, pořadatelé akce Osvětová rada, Svaz osvobozených politických vězňů a pozůstalých po obětech nacizmu, odbočka Vysoké nad Jizerou, Svaz národní revoluce, odbočka Vysoké n. J. pod záštitou místních národních výborů soudního okresu vysokého. Při této příležitosti byly mj. uděleny válečné kříže 1939 „in memoriam“, odevzdána prst s popelem popravených na Pankráci do

rukou pozůstalých a přeneseny urny do sboru Církve československé.

Jak se již zmiňuje Antonín Junek, jména obětí tehdy nebyla všechna. Postupně se tato jména objevovala a jsou zmíněna v článcích zpravodaje Větrník Ve stopách odboje (rok 1985, leden až květen, autor Jiří Vašíček), blíže o našich letcích v zahraničí pak v článku Památce všech odbojových pracovníků Vysocka (rok 1995, autorka J. Důbalíková). Přesto se dalším vyhledáváním podařilo zjistit jména, která ještě nebyla v seznamu obětí při tryzně r. 1946.

Na vysokém hřbitově jsou pohřbeni vojín Josef Pilař, nar. 20. 10. 1916 v Nové Vsi, který jako člen SOS byl zastřelen 30. 9. 1938 při střelení Černého mostu v Harrachově. Dalším z obránců Černého mostu u Nového světa byl vojín Jiříčka. Zahynul rovněž jako jedna z prvních obětí. Je na fotografii ve vysokém muzeu.

V zahraničním odboji kromě již dříve uvedených jmen musíme připomenout Josefa Mohra z Velkých Hamrů, nadporučíka letce v Anglii, který zahynul 28. 12. 1944 v Severním moři. Zdeněk Palme, narozený 15. 8. 1914 v Poniklé nad Jizerou, rotmistr letce v Anglii, zahynul 10. 4. 1945 v severoskotském Tainu. (Zmiňuje se o nich O. Rydval v knize Semilsko v boji za svobodu.)

Mezi oběti se řadí Jarmila Holatová z Roztok u Semil. Její postava je ztvárněna v knize Renné Friesové. Holatova rodina se nabídla vzít

židovskou dívku (autorku pozdější knihy) do rodiny, k čemuž ale nedošlo. J. Holatová byla za odbojovou činnost zatčena a po propuštění brzy zemřela. Božena Škrabálková, po otci z Vysokého nad Jizerou, nar. v Tišnově 12. 1. 1923, pracovala jako spojka s partyzány v okolních lesích. Zahynula 11. 4. 1945 v Mauthausenu.

František Strnádek, nar. 29. 11. 1896 v Roprachticích. Pracoval na dráze v Jičíně, tiskl letáky, které jeho manželka roznášela. Umučen, zemřel 18. 10. 1941 v Breslau.

Josef Koucký, nar. 21. 6. 1914 ve Vysokém, zatčen v r. 1940 v Přivlákách, zahynul v Terezíně v květnu 1945.

Bohumil Vrkoslav - Tříč, na pamětní desce ve Tříči.

Ludvík Votoček z Tříče, jeden z nejstatečnějších a nejobětavějších mužů Vysocka, ve své chaloupce ve Tříči V Pekle prý měl až pět lidí pracujících v ilegality, o které se staral a živil je. Byl zatčen v r. 1943 a umučen v Mauthausenu.

Bohumil Šimůnek - pamětní deska ve Tříči.

JUDr. Slavomil Nesvadba, nar. 28. 1. 1907 ve Stanovém, Zlatá Olešnice. Byl zatčen 10. 7. 1944 v Jičíně, zemřel 26. 11. 1944 v Terezíně.

Ludvík Liška, nar. 1. 8. 1887 ve Tříči, vězněn od 28. 2. 1940 do 9. 4. 1945. Zemřel při pochodu smrti z Oranienburku. Na pamětní desce ve Tříči.

Oldřich Zeman - Roprachtice, zatčen 7. 8. 1941 v Roprachticích. Je mezi těmi, kteří zemřeli v koncentračních táborech nebo ve vězení.

Václav Metelka, nar. 22. 9. 1922 ve Vysokém, zastřelil se před zatčením u Pitíně 12. 6. 1944.

Miroslav Sobotka z Jablonce nad Jizerou, odsouzen a popraven.

Muzeum si připomene události posledních 100 let retrospektivní výstavou, tím budeme mj. dokumentovat i události 2. světové války a odboje na Vysocku a 70 let od otevření muzea, kde budou použity jako dokumenty fotografie Antonína Junka.

Z dalších odbojářů, kteří přežili:

Jaroslav Šimůnek, nar. 29. 8. 1913 ve Tříči, letec v Anglii, odešel v r. 1939, navrátil se v r. 1945.

Paň Hrušková, rodačka z Jesenného, působila v RAF v Anglii, kde žije dodnes.

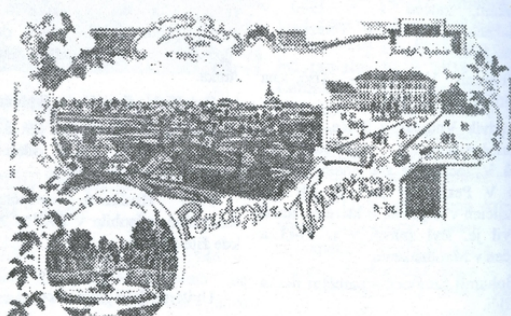
Uvítáme další informace.

Jana Vaváčková

Vlastivědné museum Vysoké nad Jizerou
Vás srdečně zve na výstavu

Vysocko za posledních 100 let retrospektivní výstava

Všechny vstupní a výstupní poplatky

Výstava je otevřena denně mimo pondělí
od 1. července do 15. prosince 2000
od 8,30 do 12,00 a od 13,00 do 16,00

Víte, že...

krásný velikonoční věnec s
malovanými vajíčky a nejrůznější
zvířátka a figurky pro nedávno
ukončenou velikonoční výstavu ve
vyšockém muzeu vytvořila paní
Božena Jiroušová z Poniklé? Původně
vyučena švadlena pracovala dlouho v
Sebě, ale při té práci a nakonec v
důchodu se věnovala a věnuje svým
zálibám, vaření, pletení a pečení
vánočního a velikonočního pečiva,
které vystavovala již několikrát v
muzeu ve Vrchlabí.

○○○

obyvatel ve Vysokém stále ubývá?
Před sto lety mělo město samotné 1551

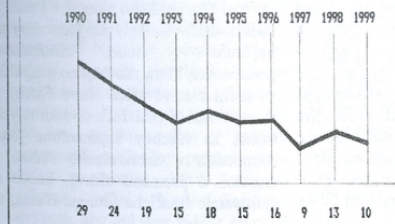
Více než k zamyšlení.....

Vážení,
pozorně prostudujte předložený graf,
který dokládá počet narozených dětí
ve Vysokém nad Jizerou za posledních
10 let.

Je-li vám zcela jasný trend, položte
si všichni otázku:

"Jsou všechny kompetentní orgány připraveny již dnes čelit
důsledkům vyplývajícím z malého počtu narozených dětí, mají připraveny
v předstihu alternativy řešení,....."

Ptejte se, zajímejte se, nebuďte
lhostejní.

○○○

obyvatel, dnes i se 4 vesnicemi jen
1355. Soudní okres měl 13 255
obyvatel, v Roprachticích ubýlo 700.
Co s tím dělat, jak ten kraj oživit, ptá
se zainteresovaný čtenář.

ve vyšockém muzeu máte možnost
seznámit se s životem lidí,
náboženstvím a krásnou himálajskou
přírodou od Mt. Everestu v Nepálu až
po Malý Tibet v Indii, a to
prostřednictvím barevných fotografií,
které na svých několika cestách do
tohoto kouta světa pořídil Ing. Leoš
Holubec? Návštěvou muzejní galerie
potěšíte nejenom sebe, ale také
postižené děti z Evropského

výtvarného centra ve
Smržovce, pro které je
výtěžek z této
benefiční akce určen.
Výstava amatérského
fotografa Ing. Leoše
Holubce Nepál - Indie
je pokračováním
prezentace z jara 1998 a
ve Vysokém bude
instalována do konce
letosního června.

○○○

pracovníci muzea vás
rádi uvítají i na prodejní
výstavce dřevěných
hraček a drobností pro
radost od výrobce
Mgr. Jana Hoffmanna
z Bozkova?

přizemí muzea zdobí 32 medijních kreseb spiritistů z Vysokého? prohlédnout si je můžete do 30. června.

○ ○ ○

Dvě výročí v jednom roce

Letošní rok je jubilejní i pro sbor Karla Farského Církve československé husitské (ČČSH) ve Vysokém nad Jizerou, který patří mezi dominanty našeho města. Na podzim uplyne už 75 let od doby, kdy byl otevřen. A ještě jedno výročí se pojí v této souvislosti k „magickému roku“ 2000. Před 120 lety se narodil zakladatel tohoto sboru i celé Církve československé husitské (do roku 1971 Církev československá) Dr. Karel Farský, pocházející z nedalekého Škodějova. Do Vysokého nad Jizerou se vždycky vracel jako domů. Není to tak dávno, co odešli poslední pamětníci, kteří vzpomínali na Dr. Karla Farského ještě z dob jeho působení v římskokatolické církvi, kdy přijížděl do Vysokého ke Schrötrovým na náměstí, oděn v klerice a přepásán červenou šerpou, což byly symboly hodnosti doktora teologie. Karel Farský patřil ve své době k intelektuálním špičkám katolické církve v Čechách. Otevírala se před ním slibná kariéra na akademické půdě, kde se uplatňoval především jako výborný novozákonník. Nakonec však byl Karel Farský poslušen hlasu svého svědomí, který ho povolal k nelehkému úkolu pracovat na

náboženské a duchovní obrodě církve v naší zemi. Po sporech s církevní hierarchií byl odvolán z teologické fakulty a později úplně odsunut z Prahy na městskou realitu v Plzni jako pouhý učitel náboženství. To už se dávala do pohybu hrozivá mašinerie první světové války, která ve svých soukolicích rozdrtila nejenom miliony lidí, ale i doznívající středověký náhled na svět jako pevně daný řád, kde Bůh má své místo na nebi a člověk k němu skrze nástroje svaté církve vzhlíží jako ke svému Pánu. Po návratu ze zákopů první světové války se moderní člověk začal ptát po smyslu svého života, po tom, kde zůstala boží láska a dobrota, když na bojištích umíraly statisíce lidí, i po smyslu náboženství vůbec. Katolická církev vnitřně zajatá do svých konzervativních postojů, navíc reprezentovaná nečeským biskupským sborem a úzce svázaná s absolutistickou mocí vídeňského habsburského dvora, se pro velkou většinu národa zdála být zdiskreditována. Hnutí Pryč od Říma, hromadné výstupy z církve, snaha o odstranění výuky náboženství ze škol, svržení Mariánského sloupu v Praze a další a další věci byly jen jednotlivými kapkami v moři náboženské netolerance, která zde naplno propukla po první světové válce. Karel Farský a spolu s ním i celá řada uvědomělých kněží, za všechny vzpomeňme jeho souputníka v duchovenské službě i snahách o proměnu církve, kněze a spisovatele Jindřicha Šimona Baara, ti

všichni si uvědomovali naléhavou potřebu změny postojů církve k vlastnímu národu. Vypjatá situace hrozila masovou ateizací země, k které však český národ stejně neušel, byť přišla o třicet let později.

Církev československá, kterou Karel Farský po složitých vnitřních bojích založil, se vydala na cestu zvěstování Kristova evangelia mateřskou řečí, v tradici husitské a československé a záhy po svém založení se stala druhým největším církevním společenstvím v Československu. Statisícové přístupy do této církve v rozmezí několika málo měsíců jasně dokazují její náboženskou potřebu a naléhavost v prvních letech mladé republiky. Po vyřešení sporu o kostely začínají v naší zemi vyrůstat desítky a desítky husitských sborů, které jsou dodnes svědectvím o živé víře těch, kteří je ze svých nevelkých úspor a za osobních obětí stavěli.

Iniciátorem stavby husitského sboru ve Vysokém nad Jizerou byl sám Karel Farský, kterému záleželo na tom, aby ve městě jeho dětství a mládí, kde byla celá řada příslušníků československé církve, stál vlastní sbor. Projekty a stavební plány sboru vypracoval architekt Tomáš Šašek za vydatné pomoci patriarchy Karla Farského, který s ním své představy konzultoval. Díky Karlu Farskému má sbor tzv. apsidu s okny v kněžišti (samostatně vyčleněný prostor okolo oltáře) a zvonici, která byla na výslovné přání Karla Farského navýšena, aby byl sbor vidět z cesty od

Semil, když přicházíte od Příkrého. Zajímavé je, že náš sbor má svého „rodného bratra“. Když přijedete do jihočeských Votic, najdete tam téměř identický kostel. Podle jedněch plánů byly totiž postaveny hned dva sbory: ve Vysokém nad Jizerou a ve Voticích. Jediný rozdíl mezi nimi je v tom, že vysoký sbor zůstal díky povětrnostním vlivům, na rozdíl od votického, neomítnutý, což se nakonec ukázalo jako architektonicky velmi prozřivé, protože celá stavba získala nádech anglických a tudorovských budov, které jsou typické pro Anglii. Otevření sboru na sklonku podzimu 1925 se Karel Farský nemohl zúčastnit, protože byl plně vyčerpán svými zahraničními cestami. Z nich se vrátil v následujícím roce s již podlomeným zdravím, které ho zanedlouho trvale upoutalo na lůžko. Diagnostikovaná rakovina vnitřních orgánů zakrátko ukončila v nedožitých 47 letech jeho život. Po Karlu Farském zůstalo jeho bohatství myšlenkové, neustále rostoucí a vnitřně se budující církve, kterou sedm let vedl, a v neposlední řadě i sbor ve Vysokém nad Jizerou, který přijal jeho jméno. Ve sboru byl v šedesátých letech instalován památník připomínající život patriarchy Karla Farského. Svědectví slovem i obrazem přibližovalo tuto velkou postavu našeho kraje.

U příležitosti 120. výročí narození Karla Farského a 75. výročí otevření sboru ve Vysokém se současné vedení náboženské obce ve spolupráci s Diecézní radou ČČSH v Hradci

Králové rozhodlo přistoupit k renovaci vnitřních prostor sboru i památníku. Dominantou vnitřního chrámového prostoru se od května tohoto roku stala znovuobnovená okna v apsidě za oltářem, do kterých byly instalovány dvě barevné vitráže. Vitráže umělecky zpracovávají dva motivy z Písmo svatého. Okno nalevo od stolu Páně zachycuje motiv z Matoušova evangelia, 4. kapitola, verš 19., ve kterém Ježíš povolává své učedníky slovy: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ Okno napravo je ztvárněním druhého verše bible, z knihy Genesis, 1. kapitoly: „Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůň byla tma. Ale nad vodami vznášel se Duch boží.“ Duch boží je podle starocírkevní tradice ztvárněn jako holubice, která je zároveň odkazem na Ježíšův křest. Žlutá záře na pozadí obou vitráží znázorňuje neustálé vyzářování Ducha svatého, který jediné člověka zmocňuje ke službě Bohu a který je udržovatelem a posvětitelcem všeho stvoření. Postava apoštola Petra jako prvního z apoštolů je stylizována do podoby Karla Farského, kterého věřící Církve československé husitské vidí jako novodobého zvěstovatele Kristova evangelia, jehož víra i její horlivost v sobě ukrývaly rysy apoštolského snažení.

Obě vitráže se snaží na základě biblických veršů zvěstovat naléhavost misijního působení a boží nárok na člověka, který nepřestává být stejně aktuální v kterékoliv dějinné epoše a

který se svěbytným způsobem naplnil v životě i víře jednoho z Kristových svědků, Dr. Karla Farského.

Autorem ideového návrhu oken je místní farář David Frýdl, výtvarným realizátorem firma Drábek - Čáp ze Svoru u Nového Boru.

Dále byl přesunut původní Farského nábytek do vhodnějších prostor na kůru sboru, kde je i lépe chráněn proti vandalismu či krádeži. V prostorách pod kůrem pak vznikla nová „zimní modlitebna“. Došlo tak k celkové kultivaci chrámových prostor i jejich efektivnějšímu využití pro práci církve.

Zveďte vás do našeho sboru, kde si i letos jako každý rok připomeneme v sobotu 10. června výročí úmrtí Karla Farského. Při této příležitosti bude ve Vysokém nad Jizerou zasedat vedení Církve československé husitské, biskupský sbor a další činitelé. Celocírkevní bohoslužby budou v případě pěkného počasí ve Škodějově 10. června od 10 hodin, od 15 hodin pak proběhnou ve vysokém sboru hudební nešpory.

David Frýdl, farář

ZE ZDRAVOTNICTVÍ

Nejen skalpel léčí

Ústav chirurgie ruky a plastické chirurgie ve Vysokém nad Jizerou prošel v minulých

letech obdobím rozsáhlé rekonstrukce. Lékaři a sestřičky pracují ve zmodernizovaných sálech a ambulancích, pacienti se léčí a odpočívají v jedno až třílůžkových pokojích. V hezkém a čistém prostředí se nám pěkně pracuje.

Zájem pacientů o léčení v našem ústavu neustále roste, což nás těší, ale také zavazuje k tomu, abychom pro ně připravili co nejlepší podmínky pro léčbu. Ty jsou dány především vysokou odborností lékařů a také tím, jaké připravíme podmínky pro zotavení a rehabilitaci. Ke zlepšení psychického stavu pacientů napomáhá pobyt v naší zahradě.

Zahrada ústavu je vlastně parkem, který se využíval již v době existence léčebny plicní tuberkulózy. Kromě procházek si pacienti mohou odpočinout na lavičkách pod přístřeškem, nazývaným od dob bývalé léčebny „lehárnou“. Mnoho nemocnic nemůže svým pacientům podobný pobyt v přírodě nabídnout.

Jsmo si vědomi postavení naší zahrady pro Vysoké, protože zahrada je druhým udržovaným parkem ve městě. Dali jsme si proto stav zahrady posoudit. Odborné zhodnocení nám provedl pan Michal Kindl, člen Společnosti pro zahradní a krajinářskou tvorbu. Pan Kindl zároveň navrhl opatření, kterými by se stav zahrady zlepšil. Před několika dny shrnul dosud provedené práce:

„Práce začaly v zimě roku 1998 tím, že u oddělení B bylo odstraněno několik

stromů. Šlo o přestárlé a poškozené jedince v havarijním stavu, kde jakákoliv asanace nepřicházela v úvahu. U hodnotnějších jedinců, u kterých by díky problematickému větvení mohlo dojít k rozlomení koruny, bylo pro zajištění provozní bezpečnosti stromů instalováno bezpečnostní vázání (COBRA). To umožní stromům volně růst, ale při silnějším větru svázané větve podrží.

Na jaře 1999 bylo započato s výsadbou keřů na louce, které zbarvením, tvarem a velikostí doplní vzrostlé solitérní jehličnany. Zatím byly vysazeny azalky, rododendrony, kaliny a zlatice.

Dále bylo započato s prořezáváním hustě založených skupinek mladých jehličnanů tak, aby ty nejhezčí dostaly prostor a vzájemně si nekonkurovaly.“

V nejbližší době chceme v zahradě vysázet další okrasné dřeviny a do trávníku doplnit některé druhy lučních květin pro zvýraznění charakteru květnaté louky.

I letos budeme v údržbě zahrady pokračovat. Připravujeme však také významný krok, se kterým bychom rádi předem seznámili vysockou veřejnost. Již dlouhou dobu za námi přicházejí naši sousedé - Nedomleovi, Mařátkovi, paní Kabrhelová a Babáková - s opakovanou žádostí, abychom odstranili řadu stromů na hranici našeho pozemku. Stromy, většinou smrky, byly vysazeny před osmdesáti lety jako živý zelený plot. Nyní jsou vysoké asi 30 metrů a stíní na domy a zahrady zmíněných

sousedů. Svou původní funkci neplní, protože jsou ve spodní části vyvřetené. Řada stromů je hustá. Na vzdálenosti 162 metrů zde stojí 91 stromů. Některé jsou pěkné - jedle, tůje a tisy - , tvoří příjemnou a vzhlednou hranici našeho pozemku. Ty bychom určitě zachovali a pod odborným dohledem se o ně starali. Problematická smrková alej je dlouhá 114 metrů a stojí na ní 73 stromů. Předpokládáme, že nejlepším řešením by bylo vykácet tuto řadu a nahradit ji novými dřevinami, které již budou dále od hranice pozemku, asi dva metry od stojících stromů. Tuto obměnu plánujeme ve dvou etapách, první by začala letošní rok na podzim (60 stromů).

Ke zmíněné smrkové aleji nám pan Kindl napsal: „Stromy byly vysazeny na hranici pozemku v době, kdy ústav neměl sousedy a teprve v pozdější době byla povolena výstavba rodinných domů za touto hranicí. Stromy dorostly do 30metrové výšky a stíní na zahrádce.“

Domnívám se, že z pohledu ústavu smrky svou funkci plní, a to jak estetickou, tak i ochrannou proti větru. V případě snahy vyhovět žádostem sousedů o odstranění stromů bude třeba vykácet prakticky celou alej. Zde nelze počítat s prosvětlováním jednotlivých stromů, protože alej je hustá a kompaktní a při provedení by jednotlivé stromy vyrostlé v zápoji byly nestabilní. Ponechat by bylo možné (bez rizika pozdějšího vyvrácení) jedle a

tůje, které vyrostly soliterně, a tisy, které jsou nižší.

Při případném kácení bych se přimlouval pro vykácení stromů naráz. Při kácení ve více etapách se celá akce zbytečně prodlouží a oddálí se možnost výsadby nových dřevin.“

Projekt výsadby nové zeleně jako náhrada za smrkovou alej se již připravuje.

Občané našeho města byli se jmenovanou otázkou seznámeni na jednání městského zastupitelstva dne 3. dubna 2000. Ostatním sdělujeme naše záměry prostřednictvím zpravodaje Větrník. Věříme, že vyřešení otázky přerostlých stromů pomůže nejen dobrým sousedským vztahům, ale i zlepšení stavu zahrady, a tím i prostředí pro naše pacienty. Jsme rádi, když pacienti vzpomínají na léčení v ústavu jako na pobyt v příjemném horském prostředí.

Ing. Marcela Škodová

Školní okénko

MŠ

Jarní zprávičky z naší školíčky

Počátkem měsíce dubna jsme obdrželi milou pozvánku do městského muzea na prohlídku expozice velikonočních tradic. Děti měly možnost dovědět se leccos zajímavého o zvycích velikonočních svátků. Mimo jiné jsme shlédli zdobení vajíček voskem, další šikovné ruce nám předvedly tvoření figur zvířátek a různých velikonočních tvarů z vizovického těsta. I tentokrát naši návštěvu zakončila prohlídka pohyblivého betlému pana Metelky, který vždy přinese pro dětské oči něco „nového“, čeho si doposud nevšimly.

V dnešní uspěchané době si málo lidí najde čas, aby si svátky jara zpřijemnilo velikonoční výzdobou. A tak jsme se pokusili slovy „Velikonoce ťukají na dveře, kdo jim s námi otevře?“ pozvat alespoň rodiče našich dětí na velikonoční posezení. Rodiče toto pozvání přijali a věnovali společně s námi svým dětem středěční odpoledne.

Děti se začaly těšit již dopoledne, kdy připravovaly pro rodiče malé pohoštění. Paní kuchařka jim zadělala kynuté těsto a ony pak už pletly housičky, věnečky, zatačely šnečky a zdobily některé mákem, jiné mandlemi či rozinkami. Když jsme odcházeli na vycházku, z oken kuchyně to již náramně vonělo. Nastalo odpolední posezení, rodiče ochutnávali, a tak bylo děti za co chválit. S notnou dávkou výtvarného elánu se za spolupráce dětských a rodičovských rukou podařilo vytvořit nejrozmantější velikonoční ozdobu. Bylo příjemné

pozorovat v očích dětí spokojenost, s jakou si odnášely tuto „parádu“ domů.

Děkujeme všem rodičům, kteří umožnili svým dětem prožít chvíle této tvořivé atmosféry, při níž jsme i my dospělí měli k sobě snad o kousek blíž...

Eva Klímová

ZŠ

Reprezentují nás

Chtěla bych pochválit dva žáky naší školy, jejichž úspěchy přesahují rámec školních soutěží.

Jedním je Jakub Fedorko, žák 8. třídy, nadaný skibobista. Trénuje ve Středisku talentované mládeže ČR v Jablonci nad Jizerou (trenér pan Hlaváč) a v letošním roce zvítězil ve všech disciplínách na mistrovství republiky a stal se tak čtyřnásobným mistrem republiky. Dále se zúčastnil MS žactva v Gaalu v Rakousku.

Druhým je Petr Nesvadba z Roprachtic, žák 7. třídy, který se věnuje běhu na lyžích. Trénuje ve Ski klubu Vysoké nad Jizerou (trenér pan Seidl). V letošním roce Petr vybojoval sedmkrát první místo, čtyřikrát druhé místo a třikrát třetí místo na různých závodech. Nejvíce si váží těchto umístění: 1. místa na GP Východočeských elektráren, 2. místa na Mistrovství Krkonošského svazu

lyžařů a 1. místa na Regionálním finále východočeské oblasti.

Drahoslava Nýdrlová, ředitelka ZŠ

ISŠ

Zpráva z ISŠ

Dne 17. dubna 2000 se uskutečnilo první kolo přijímacího řízení do ISŠ ve Vysokém nad Jizerou.

Od září roku 2000 se otvírají tři třídy učebních oborů: automechanik, autoelektrikář a opravář zemědělských strojů.

Vedle studijního oboru obchodní akademie bude otevřena jedna třída denního a jedna třída dálkového nástavbového studia. To znamená pět tříd denního a jedna třída dálkového studia.

Počty studentů budou známy po druhém kole přijímacího řízení, které proběhne v měsíci květnu 2000.

J. Novotná

Školní zájezd do Vídně

Vídeň je velmi krásné město oplývající gotickými památkami a podobající se svou starobylostí Praze.

V Rakousku žije spousta Čechů, protože za Rakouska-Uherska jsme byli jeho součástí.

K nejkrásnějším stavbám patří Schönbrunn, Belveder nebo novogotická katedrála sv. Štěpána. Moderní architektura 20. století je zastoupena podivuhodnou a barevnou stavbou - Hundertwasserovým domem.

Přes všechny krásy architektury jsme se těšili na zábavní park Prater. Je tam spousta atrakcí a z obřího kola bylo vidět na celou Vídeň. Naštěstí jsme měli po oba dny krásné počasí.

Ve Vídni se mi velice líbilo a chtěl bych tímto poděkovat paní učitelce Filipové za pěkně zorganizovaný výlet pro studenty němčiny.

Jakub Vondra, OIA

Zájezd do Anglie

Uskutečnil se mi letos sen o návštěvě Londýna. ISŠ (Mgr. Frýdlová) pořádala pětidenní zájezd do hlavního města Velké Británie a okolí.

Ačkoliv je Londýn rušným městem, proslul svými architektonickými památkami, divadly, muzei, zábavními centry. Kdybychom chtěli poznat Londýn pořádně, nestačil by nám ani týden. Proto jsme vybrali jen nejznámější skvosty - Muzeum madame Tussaudové, Tower, Greenwich a část Londýna zvanou City of Westminster, ve které se nachází budova parlamentu, světoznámá věž

Big Ben, Buckinghamský palác, Národní galerie.

A mé dojmy? Když procházíte univerzitním městem Oxfordem, jež leží asi 80 kilometrů od Londýna, máte pocit, že jste se vrátili o několik století zpět. V areálu nejproslulejší univerzity mě fascinovaly pečlivě udržované trávníky, na kterých posedávají studenti a diskutují, studují, odpočívají. Ke zvláštnostem školy patří i to, že se studenti neučí pohromadě jako u nás, ale každý má svého učitele. Oxford se dá srovnat s Etonem, prestižní školou pro zamožné, na které studují i členové královské rodiny, princové William a Harry. Měla bych se zmínit také o muzeu voskových figur, protože umělci i politici jsou zobrazeni tak věrně, že máte chuť si s nimi pohovořit.

Nabídla jsem jen střípky vzpomínek, ale pro mě tak silné, že se budu snažit ještě jednou se tam podívat.

L. Marková, II. OA

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Trocha čísel z divadla

Loňský rok nesl v letopočtu tři devítky, ten letošní má tři nuly. Snad to mě vedlo k ohlédnutí se za činností

Divadelního spolku Krakonoš prostřednictvím čísel. A tady jsou:

- 85krát se sešli herci na zkouškách (loutková představení, Dalskabáty, Charleyova teta, Potopa světa)

- 10krát se odehrálo představení Dalskabáty

- 7krát loutkové divadlo Čertův švagr

- 11krát loutkové divadlo Dlouhý, Široký a Bystrozraký

- 13krát loutkové divadlo Začarovaný les a Kašpárek doktorem ve Francii při pracovním zájezdu, a to před 1200 diváky; domácí představení pak shlédlo na 700 malých i velkých diváků

- 22krát schůze divadelníků a přípravného výboru

- 4krát se otevřel velký sál bálům.

Dětský den, pochod ochotníků, jubilejní 30. národní přehlídka s 16 představeními a dalších 11 různých akcí (koncerty, školení, srazy, baletní vystoupení aj.) by nás zdánlivě vedly k ukončení statistiky. Ale zbývá připočítat zhruba 12 brigád při údržbě a úklidu divadla, při malování velkého sálu a přestavbě pánských záchodů. (Tato vylepšení se uskutečnila díky stavební firmě P&P z Vysokého. Děkujeme.)

Součet všech akcí nás pak přivede k číslu 194. Ano, 194krát se „něco dělo“ v divadle nebo v rámci DS Krakonoš. Je to málo, je to moc?! Je už na vás, čtenáři Větrníku, abyste to sami posoudili. Vždyť za těmito zdánlivě

suchými čísly je schovaná dobrovolná ochotnická práce s jedinou odměnou. Tou je spokojený divák a pokračování tradice nejstaršího ochotnického divadla u nás.

- hej -

Ani Teta nepotopila Potopa, ani Potopa nepotopila Tetu

Jazykolam, či hlavolam?

Letos nám připravil Krakonoš i Krakonoš jarní překvapení. Ten skutečný pán hor nás po dlouhé zimě opravdu zahřál, i když sám má na svém hřbetě ještě dost sněhu, a ten druhý - Divadelní spolek Krakonoš - nás překvapil hned dvakrát.

Poprvé 18. března, kdy zima už měla na kahaníku a jaro bylo na spadnutí, a podruhé 23. dubna, kdy jaro se předhánělo s létem, kdo z obou bude teplejší. Divadelníci se rozdělili na dvě skupiny, obě předvedly staré klasické hry, ale každá z jiného prostředí.

Čím si byly podobné a v čem se lišily?

Pokusím se vyjádřit svůj názor i názor části divadelního publika.

Podobné si byly tím, že všichni účinkující věnovali spoustu svého volného času svému koníčku - divadlu, všichni uměli úlohy, ani v jednom ani

v druhém představení nedošlo k žádným přehmatům. Oba režiséři, Jan Hejral i Marie Trunečková, vytvořili představení odpovídající danému kusu. Potopa, hra V. K. Klicpery z českého venkovského prostředí, byla zemitá a odpovídalo ji i obsazení. Režisér měl šťastnou ruku, úlohy byly všem aktérům jako šité na míru a bylo vidět, že všichni si zahráli skutečně s chutí. Představení splnilo svůj účel, diváci se pobavili a dlouhým potleskem vyjádřili poděkování všem účinkujícím.

Zcela jiného druhu byla komedie Charleyova teta J. Branda-Thomase. Odehrávala se na půdě univerzity v Anglii a paní režisérce se podařilo vytvořit dobovou atmosféru. Zápletka byla také jednoduchá, ale převleky sehrály svou úlohu. Lord Babberley alias Jiří Pošepný a Stephen Spetigue alias Jiří Libal byla dvojice tak kontrastní a komická, že nenechala jednoho diváka v klidu. Půvabné byly všechny tři dívky i pravá Charleyova teta. O mužských rolích platí také, že si se svými partnerkami vyhráli a studijní sluha Brasset v podání Jiřího Šaldy dokázal, že i malá role může být důležitá. V této hře patří dík i kostymérce Mileně Strnádkové a celému technickému sboru, nic nechybělo, všechno klapalo a potlesk nebral konce.

Děkuji za všechny diváky oběma režisérům a všem účinkujícím, přeji jim hodně dalších úspěchů a pěkných her a vděčné obecenstvo.

Ludmila Hnyková

33. sklenářický babí hop

Máme tu rok 2000 a s ním jsme oslavili také 33. výročí Babího hopu, jehož duchovním otcem byl již zesnulý Pepa Tomáš. Každý rok je tato tradice zachována, ženy zvou k tanečku muže a silnější pohlaví jim za to koupí štamprlíčku. Zábava je to pěkná, protože něžná část pohlaví se jde pobavit, sedět mohou doma.

Druhý den se pořádá dětský karneval, konal se i letos. Vstup byl dobrovolný, děti přitom dostaly lízátko a dva lístečky, jeden na párek a druhý na zákusek, a již utíkaly ke stolům, na kterých měly talíře s pomeranči a preclíky. Po chvíli se od stolů na parket vyrojily postavíčky z pohádek. Děti se nám sešlo 70 a nenechaly se zahanbit dospělými, takže parket byl stále plný. Největší zájem byl o losy. Díky sponzorům snad nebylo dítko, které by něco nevyhrálo. To bylo radosti, když vyhrálo to jeho číslo.

K dobré pohodě přispěla i hudba Vedralových ze Zlaté Olešnice, která hrála po oba dny.

K úspěchu Babího hopu i dětského karnevalu přispěli sponzoři ze Sklenářic, Vysokého nad Jizerou a Pasek a za to jim patří vřelý dík. Omlouváme se, že vás, milí sponzoři, nemenujeme. Bylo vás totiž tolik, že by to zabralo celou stránku, protože jste nám skoro všichni s nevšední ochotou přispěli. Ještě jednou dík.

Za SDH pokladní Eva Patočková

Slušnosti není nikdy dost Recepty na dobré mravy

4. část

Říká se, že jíme proto, abychom žili, a nežijeme proto, abychom jedli, ale to nevyklučuje, že většině lidí jídlo přináší potěšení. V dalších dvou částech naší nepravidelné rubriky se budeme zabývat problematikou stolování.

Potrava se dá konzumovat leckde, ale nejpohodlnější je to přece jenom u stolu. Ten by měl mít výšku od 72 do 75 centimetrů (židle k němu od 42 do 45 cm) a vždy by ho měl pokrývat ubrus, a to látkový. Při slavnostních příležitostech by se mělo prostírat na ubrusu bílém, pro běžné stolování je vhodný a praktický ubrus barevný. Stolní prádlo (tzn. ubrus, anglické prostírání a textilní ubrousky) musí být vždy čisté. Stůl můžeme přizdobit ne příliš voňavou řezanou kytičkou, případně kvalitní svíčkou v pevném podstavci. Vše by mělo ladit s jídelní soupřavou. I v tomto případě platí, že v jednoduchosti je krása. Při stolování je důležitý také dostatek prostoru a světla.

I když lidé kdysi jedli (a někde ještě dnes jedí) rukama, v naší společnosti se to zásadně nedoporučuje. Dokonce i ovoce se má jíst speciálním přístrojem. Nejčastěji se používá tzv. velký přístroj pozůstávající z lžice, vidličky a nože. Ze stejných částí se skládá příbor předkrmový, je jen o něco menší; lžice je na bujóny v šálících a ovocné polévky. Speciální

přbor se používá na ryby, jejichž maso se nekrájí, ale seškrabuje. Nůž je tedy bez ostří a je širší. Zmíněný ovocný přbor tvoří nůž a vidlička a je ještě menší než předkrmový. Dorty se jedí dortovou vidličkou, případně kávovou lžičkou, zvláštní lžička, připomínající lopatičku, se podává ke zmrzlině. Pokud se limonády míchají, tak lžičkou s dlouhým dřikem. Spíš pro zajímavost uvedu, že existují i speciální přbory na kaviár, humry, raky, šnečí kleštičky, vidličky na fondue. K přborům, které jsou na tabuli po jednom a slouží všem, patří předkládací přbor - kulatě tvarovaná lžice a stejně formovaná vidlička -, polévková naběračka, naběračka na omáčky s hubičkou, dvouzubá předkládací vidlička na maso, dortové lopatky či kleště, kleštičky na cukr a led, louskáček na ořechy.

A teď ještě ke sklenicím. Každý nápoj vyžaduje určitý druh sklenice, která při vhodném výběru podtrhuje, znásobuje a probouzí jeho chuť a aroma. Pivní může mít podobu zaobleného válce, tulipánu na nízké nožce, kuželu postaveného na špičku s kruhovou základnou, obvyklý je klasický půllitr s uchem. Sklenky na víno mají většinou nožku a baňatý kalíšek, na bílé jsou o něco větší než na červené. Do sklenic tvaru kalichu, misky či flétny se nalévají sekty a šampaňská vína. Koňaková sklenka je oblá, má krátkou nožku, to aby dobře seděla v dlani, kde se ohřívá pro aroma, a směrem nahoru se zužuje, aby aroma rychle nevypřchávalo.

Skleničky na likéry jsou malé a mají nejrůznější tvary. Whiskové sklenice, to jsou široké válce a plní se maximálně do jedné pětiny. Sklenice na čaj, punč a grog jsou buď ze silného skla a stojí na krátké stopce anebo to mohou být tenkostěnné válečky zasazené do kovových košíčků. Limonáda se nalévá do vyšších válcovitých, někdy mírně vypouklých sklenic, které mají zpravidla obsah 2 až 3 decilitry. Nápoje se nalévají z originálních láhví, víno z demižónu se na stůl podává v karafách. Nápoje v plechovkách tam však rozhodně nepatří, ty jsou vhodné na výlety apod. Doufám, milí čtenáři, že výčet jídelních pomůcek jsem vás nevyděsila a nepřestane vám chutnat. V příští části se budeme spolu zabývat tím, jak prostírat a jak jíst.

Alice Sládková

Z HISTORIE dávné i nedávné

Hostinec U Zeleného stromu

Nacházel se proti hostinci *Ve Dvorku* na místě domu paní Ludmily Machytkové. Vyprávění se týká let 1912 - 1923.

Byl to přízemní cihlový domek, který kolem roku 1930 zcela přestavěl stavitel Zitek, otec paní Machytkové.

V pravé polovině hostince bylo koňské řeznictví, vlevo se vcházelo do šenkovny. V síni stál ještě kotel, v němž se vařily jitrnice, a udírna, kde se koňské uzenice udily.

Vzadu byla kuchyňka a vchod na dvůr, kde se nalézala řeznická dílna. Majitelem obou živností byl pan Antonín Nesvadba, který po roce 1923 převzal hostinec *Na Špici*, dnešní dům paní Vašíčkové.

Zařízení šenkovny bylo stejné jako v ostatních hostincích, jen na stolech se střídaly červené a modré ubrusy, jímž se fíkalo plátýnka. V šenkovně visely pendlovky s perpelíkem a závažím.

Topilo se hornoslezským uhlím v „nasejpačkách“ a svítilo petrolejem v „bleskovkách“. Lampy byly dvě a musely se denně čistit, zejména jejich cylindry.

Pod pivo se dávaly porcelánové tácky, na které hostinský tužkou zapisoval hostům počet vypitých piv. Sklenice byly z litého skla, litrové a dvoulitrové džbány byly hliněné.

Ve všední den hosté nebyvali, hospoda se naplnila až v neděli dopoledne, když šli lidé z kostela. Stavěli se u Nesvadbů na koňskou sekanou a guláš. Nejvíce hostů bývalo jako v ostatních hospodách o jarmarcích, to si někdo dával koňský guláš třeba třikrát.

Karty se v této hospodě nehrály, ale měli zde „hnízdo“ „kosové“. To byla stolní společnost vysokých mládenců,

hlavně tovaryšů ševců a jejich kamarádů. Bylo jich asi dvanáct, popíjeli a hlavně zpívali nejrůznější písně té doby. Chodili rádi zejména na „modrý pondělek“. Později měli v šenkovně na zdi fotografii a vycpaného kosa s hnízdem.

V kuchyni byla mimo jiné i veliká kachlová kamna, jejichž čištění trvalo asi sedm hodin. Tuto práci dělala babička a pro celou rodinu byl tento „obřad“ postrachem.

Paní Nesvadbová vyprávěla i o dědečkovi, za kterým často chodili lidé na radu. Byl „půl advokáta“ a radil jim, jak mají u soudu mluvit. Měl radost, když poslechli a soud dopadl dobře. V roce 1923 Nesvadbovi dům č. 248 prodali, odstěhovali se do hospody *Na Špici* a koňské řeznictví ve Vysokém zcela zaniklo.

Podle záznamu pí Nesvadbové z roku 1976 převyprávěla Ludmila Hnyková

Svatodušní svátky

z kroniky Jaroslava Večerníka
Rok na vsi

To už je vlastně léto a kolem nich se poklízí ve stavení a bílí, neb není daleko sušení sena, což je práce, ze které se až do podzimu nevyjde. Za týden po svatodušních svátcích je svátek sv. Trojice a pout' v Roprachticích, velké vesnici, kde byl vždy velký výběr ženských a jichž je také v okolí nejvíc odtamtud, přestože

Franc Valášek říká, že by on z Roprachtic nechtěl ani kočku, ale neřikal to dříve, dokud neměl ženu z Roprachtic. Vždyť i jednou ve škole, když vykládal kaplan Voborník dětem, že Kain po zabíjení bratra odešel od tváře Hospodinovy a oženil se s ženou z cizího národa, kluci se tomu ušklíbli, protože jim nelezlo do hlavy, kde se nabral cizí národ, když Kain byl třetí člověk na světě, a malý Berka to vysvětlil tím, že pro ni byl v Roprachticích, z čehož výbuch smíchu, prozrazení a hrozný výprask moudré hlavy, která rozluštila biblickou záhadu...

Ve čtvrté potom je svátek Božího těla, který byl nade vše slavný. Domy v místě, kde stál kostel, byly ozdobeny přistavenými břízami, u čtyř výstavnějších oltářů čtyř cechů řemeslnických rovněž břízy a symboly cechu. Uprostřed náměstí na staré stříkačce stál kominík ve slavnostní uniformě. Z kostela vyšel průvod, v němž šel farář s monstrancí pod nebesy nesenými od obecních hodnostářů, dále v průvodu bílé družičky s košíčky plnými květin a věnečky na rukou, žáci přifařených škol s učiteli, úřednictvo ve slavnostních stejnokrojích se zlatými límcí, městská honorace v cylindrech a šosácích, četníci v lesklých černých šisácích se žlutým kováním a žlutými šňůrami na kabátech, vojenští vysloužilci s klobouky s kohoutím peřím, což většik malebně čečral, a se žlutým praporem s císařským orlem, všechny korouhve z

kostela a cechovní korouhve na vysokých žerdích zvané žengrouty, držené několika hrázemi a šňůrami od příslušných cechů, hudba hrála, střílelo se z hmoždíků a velmi často do toho rachotil hrom. Věnce při zastavení u jednotlivých oltářů svčencou vodou pokropené brali si lidé domů a věšeli je někde pod obraz, kde visávaly až do Božího těla napřesrok.

Osmého června je také Medarda, o němž se říká, že když na jeho den přišel, přišel ještě 40 dnů. Mimo to je v tomto měsíci ještě Vít, to jest na Příchovicích pouť, kde před léty ukazovali v panorámě mořskou pannu, a o Janu Křtitele je pouť v nedalekém Polubném, 14. června na Jana Křtitele. Okolo toho dne a hlavně noc před ním jest nejlépe koření sbírat, to má nejvíce léčivosti. Noc před ním se pálí na kopcích ohně a chasa běhá se zapálenými chvošćaty, jež roztočené do výše vyhazuje. Ty ometené se k tomu účelu celý rok ukládají, poněvadž pálit je ve stavení v peci přináší hádku. Oharky ze svatojánských košťat se cestou od ohně zastrkají do zelného pole, to chrání zelí před ožráním od housenek. Den před tímto svátkem, co chodí děti do školy, shánějí potřebné na svatojánskou postýlku, to je pod hlavní stůl ve světnici se dá ve tvaru polštáře mateřidouška s pupavami (bodláky) mezi drnože a přikreje se bílým ubrusem, na který se souměrně rozloží několik květů plané růže a mezi to se kladou svaté obrázky z pouti z Bozkova, Tábora, Hejnic, Filippsdorfu,

Svatoňovic, Vambeřic a pod to bílé přikrytí nadělí svatý Ján nějaký dárek.
Vybrala Jana Vaváčková

O místním názvosloví

Město Vysoké má mnoho pozoruhodností, které zaujmou i cizí návštěvníky. Po nejbližším okolí se také dá dělat bezpočet krásných vycházek s kouzelnými výhledy na hory i do kraje. V tom máme primát nad městy většími a významnějšími. Mnozí dříve narození rádi vzpomínají a používají půvabných starých názvů zdejších drobných i větších lokalit. Jsou též zaznamenány v kronice města nejen jmény, ale i případnými zkazkami o jejich vzniku a původu.

Jednu takovou legendu mi před asi 70 lety vyprávěla naše babička Anna Hásková z čp. 190 - o studánce s léčivou vodou u sochy sv. Barbory na palouku v ohybu později postavené silnice vedoucí do Tříče.

To prý ve Vysokém byla jedna maminka a ta měla slepou holčičku Barborku. Měly skromné hospodářství, jak už to na horách bývalo, a louku, či spíše palouček, kde se odjakživa říkalo V Loučkách. Tam pod mezi sousedního pole vyvěrala malá studánka s chladivou čistěoučkou vodou. Kolem ní bývalo zjara vždy první kopno, první sedmikrásy, sasanky, blatouchy, petklíče a pomněnky. Ta maminka se pro slepotu svého dítěte velmi trápila, denně se vroucně modlila a s vírou prosila patronku své dcerušky o pomoc. Jednou ve snu slyšela hlas: „Jdi do Louček a vodou ze studánky omývej Barborce oči.“ Sotva se rozednilo, vzala matka dcerku s sebou, u studánky obě poklekly, pomodlily se. Maminka umyla Barborce oči a celý obličej, na oči dala ještě mokry obklad z té studánky a tak, se zavázanýma očima, si ji odnesla domů. A večer - zázrak, dívčinka prohlédla. Na poděkování pak matka dala u studánky postavit sloup se soškou sv. Barbory.

Kdoví jak to vlastně ve skutečnosti bylo, říkávala ještě babička, ale socha stojí podnes (a jak víme, je nově restaurovaná). Studánka však již nemá ten bývalý uklidňující vzhled a neláká k napití z dlaní jako kdysi. Voda je odváděna po obou stranách křácím

zarostlou strouhou a snad je účelně využita k hospodářským účelům.

Poblíž Louček na cestě na Tříčská vrcha stála zase socha sv. Máří Majdaleny. Sem se choďovalo s prosebným procesím o noremních dnech. Účast byla povinná, a to bývalo blaho pro školáky, škola začínala později. Ranní slunce ještě nesměle hřálo, země se probouzela a skřiváci zpívali v oblacích, ani se z té jarní přírody nechtělo.

Chodilo se i k sochám sv. Jána ke Sklenaricím a ke Tříči, k sv. Josefu, na Šibení vrch k Máří Majdaleně, ke hřbitovu k sv. Floriánu, patronu ohně, a k Márinkovu kříži.

Po Tříčských vrších s jedinečným výhledem na Krkonoše a do Babího kouta se choďovalo pohodlnou polní cestou, vroubenou z obou stran stromy a keři, na první červené jahody, borůvky, brusinky a houby, ale též na první tajná dostaveníčka. Bývaly tam i lavičky k odpočinku pořízené místním okrašlovacím spolkem.

Je u nás mnoho utěšených míst a pojmenování, která by neměla upadnout v zapomnění. Petruškovy vrchy se proslavily mítinky, Márinkův kříž svatojánskými ohni a tryznami na paměť Mistra Jana Husa. Okolí Božích muk je bývalým pohřebištem za doby moru. Na Vystrkov byla do bezpečí přenesena monstrance z kostela při požáru města v roce 1834 a Varoulova skála bývala zase nejen skládkou odložených věcí, ale i místem, kam se chodilo beze strachu na jasanové listy

do svatojánských postýlek. Známý je Nigrinův háj se studentskými výlety, vzdálená a skromnější obdoba slavných majálesů v háji Nedošinském. Do Dol se choďovalo polními cestami na koření, rostl tam i vzácný hořký jetel a na podzim na mezích sládky ostružiny. V Dolech se však jednou udála i zlá příhoda. Blesk zabil při práci na poli mladou selku. Do Petrákova smrči jsme chodili na ryze, a to už je nedaleko Kalifornie, kterou tu založil samotář zahrádník Hevák. Selské stavení U Pece, jak ještě sama dobře pamatují, bývalo nedělní výletní místo, kde rodina Slavíkova, pecovští hospodáři, ve velké obytné místnosti čepovali pivo a návštěvníkům na stůl vždy předkládali po staročesku celý bochník chleba s čerstvou, doma ztlučenou hroudou másla, aby si každý dle chuti ukrojil a sám dle libosti krajíc namazal.

Vděčné vycházky jsou dodnes na Dykovu skálu, na Nistětku, na Perliček, do Vojákova mlýna, do Pekla ve Tříči, ke koupališti v Mlejnkách. Místopisná komise zná jistě i pojmenování Na Dědkově, Na Hodinářově louce, Na Kozině, Na Vinkli, Na Poloupruti, Na Trhovici, Na Barejřě, V Šachtách a další.

Bylo by si jen přát, aby se ozvali paměťníci, vždyť rodné městečko je jediné místo na světě, kam se v každém věku rádi vracíme. A není-li to možné ve skutečnosti, tak alespoň v myšlenkách, anebo je hledáme na stránkách Větníku. Díky jeho redakci, že poskytuje možnost, aby mezi

dřívějšími a nyníjšími Vysočáky a jejich přáteli zůstal pocit vzájemné příslušnosti.

Marie Markvartová - Hryková
(z archivu)

Horský kronikář

Při mé první cestě do Příchovic byla mlha, že nebylo vidět skoro na krok. Stoupal jsem lesem a pod mýma nohama šumělo listí loňského podzimu. Co chvíli jsem mohl narazit v mlze na strom a vesnici, jež byla na samém hřebenu, jsem tušil jen občas podle vrznutí vozu, řinčení řetězů a vzdáleného rozhovoru.

Tu se najednou přede mnou objevil první dům. Byla to dřevěná chalupa s malými okny, střechou z dehtové lepenky, o nichž jsme zvyklí číst v některých Šírových povídkách. Pak cesta vedla přes náves ke kostelu, jehož věž se ztrácela v mlze a v jehož kopuli byly kdysi uloženy obecní kroniky. V kapse jsem měl lístek a adresu toho, kdo pamatoval ještě Josefa Šíra.

„Kde tady, prosím vás, bydlí Václav Tyl?“ Ženina kostnatá ruka ukázala na pěšinku vedoucí mezi dva domy. Vešel jsem do pravého z nich. Musel jsem se sehnout, abych v šeru nenarazil na trám, a sháněl jsem majitele. Přede mnou se objevil muž se šlachovitými rukama, který právě přivezl z louky trakař trávy. Když jsem mu řekl, že by mne zajímalo něco o Šírovi, jeho ruka vjela do prořídých vlasů, pak se v jeho tváři objevil

záblesk čehosi, co mu připomnělo mladší léta. Sedli jsme si na lavičce a on spustil ruce do klína a začal vzpomínat:

„Znám to tu v Příchovicích už hezkou řádku let. A pro Čechy to tady nebyvalo vždy tuze lehké. Když skončila první světová válka, říkalo se, že bychom mohli dostat českého učitele. Zajímali jsme se, kdo to bude. Vypravovali, že to je nějaký spisovatel, je prý už v penzi, chtěl učít skoro zadarmo a jeho plat jsme si měli vybírat mezi sebou... Jednoho dne, bylo to ve dvacátém, jsme se dověděli, že se přistěhuje zdola od Jičina. Táhleto cestou se tenkrát kodrcal vůz s truhlou s knihami a učitelem Šírem, který tady měl vyučovat naše děti - česky. Ale dlouhou radost jsme z toho neměli. Druhý den nato nás volali, abychom šli rychle do školy, že je tam pan učitel mrtvý. Manželka tamního řidičského učitele Marousková na něj přišla, když šla na půdu, jak tam ležel mrtvý u své truhly s knihami...“

Škola byla jen přes uličku. Byla poněkud zakryta mlhou, jež počala zvolna klesat. Octli jsme se před zděnou jednoposchodovou budovou, nad jejímž vchodem dal kníže Rohan vytesat nápis: „Fieri fecit Anno 1856.“

„Tak a tady to tenkrát bylo,“ poznamenal můj průvodce. Podíval jsem se na budovu, kde byl zpečetěn život člověka, kterého lze přirovnat k horskému, větrem ošlehanému jeřábu. Slunce mezitím vystoupilo o něco výš

a ozářilo přede mnou stráň táhnoucí se dolů od Příchovic k Rejdicím, Zlaté Olešnici, Pasekám nad Jizerou a ostatním obcím kraje „Zapadlých vlastenců“, mezi něž patří i Josef Šír se svými povídkami.

† Vladimír Mikolášek, *Průboj*
1970

V příchovické farní pamětnici je k roku 1920 uvedeno, že učitel Josef Šír neměl kde bydlet, proto mu farář Josef Filler umožnil ubytování na farním úřadě.

*Celý článek převzat z
Kořenovského zpravodaje 1/2000*

V knihovně vysockého muzea je možné vypůjčit si knihy spisovatele Josefa Šíra, který před 80 lety - 8. května - zemřel.

Brambory, brambory, to jsou boží dary

Je taková malá zmínka v článku o moru ve Vysokém (Větrník 3-4/2000, Zprávy z muzea) „Tehdy se také lidé naučili jíst brambory“. Ty je zachránily od hladomoru. Naši generaci zachránily brambory od hladu ve válce. Potraviny byly na listky, a čím déle válka trvala, tím menší byly přiděly. Obyčejný člověk toho „pod rukou“ mnoho nesehnal, a tak si musel sklep naplnit bramborami a pak bylo hej. Byly také na přiděl, ale kdo spočítá, kolik jich pod natí vyroste, a

tak se dal koupit nějaký ten pytel navíc. Byly dražší, ale byly.

V poledne, to se vařila různá bramborová jídla, často doplněná červeným zelím, jež nebylo na listky a bylo ho dost. Bramborami se nastavovalo mleté maso, moučná jídla, pomazánky a všechno, co se jimi nastavit dalo. Receptů bylo nepočítaně.

A večer? Ještě teplé brambory se „rozkloufaly“ na míse, promíchaly s osmaženou cibulkou, nastavenou trochou mléka, kozího, to se sehnat dalo, a k nim hrneček bílé meltyvé kávy nebo válečné kyselý z kvásku, nakládané houby anebo jen česnečka „vodouška“.

Zato v sobotu! To se brambory nakrájely spolu s vařenou zeleninou, kyselou okurkou, cibulí, někdy se tam honily i kousky salámu, místo majonézy hořčice a ocet a byl bramborový salát. A vždycky pořádná mísa. Ten den chodila mládež do biografu. U nás se sešlo plno bratrových i mých kamarádů a kamarádek a všem náramně chutnalo.

V neděli byl k masu knedlík málokdy. Zase brambory, i k pečení i k omáčkám. A tak v té době platilo na horách dvojnásob, že nad zlato není jen sůl, ale i brambory.

Anna Čerovská

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Na horách se cítím svobodně 2. část

*Pane Slavtiku, kam jste se vypravili
zpod Olympu?*

Jeli jsme do středního Řecka, do Thermopyl. Mnozí si je určitě pamatují z hodin dějepisu. Soutěska u Thermopyl, přístup k cestě do Athén, byla v roce 480 př. n. l. svědkem tří dní trvající kruté bitvy mezi spartským králem Leónidasem bránícím Řecko se 7300 bojovníky a milionovou armádou Peršanů. Z 300 Spartanů rozhodnutých bojovat až do konce padli všichni až na jednoho posla, který donesl do Athén zprávu o tragickém výsledku bitvy. Událost připomíná malý pomníček s deskou hlásající: „Poutniče, zvěstuj lakedaimónským, že my zde ležíme, jak zákony kázaly nám.“ Thermopyly se silnými prameny jsou lázeňským střediskem, kde se léčí kožní a ženské choroby. Vedle rušné silnice stojí památník spartského bojovníka, který jsme si všichni vyfotili, a to i s dráty vysokého napětí nad ním, protože jinak to nejde. Odtud jsme pokračovali jižně do vnitrozemí, do Delf. Všude kolem jsme viděli porosty machie, na mnoha místech poznamenané požáry, mýjeli jsme bauxitové doly a sad

olivovníků táhnoucí se v délce 10 kilometrů, čítající 2 miliony stromů. Pak se nám otevřel pohled na Korintský záliv. Krajina v době naší návštěvy byla jinak nehostinná a vyprahlá.

*V Delfách byla, pokud vím,
nejznámější starověká věštitna.
A k ní patří Pýthie*

Tato žena seděla ve svatostánku na trojnožce a nejspíš pod vlivem nějakých omamných prostředků vyřikovala různé nesouvislé věty, které zájemcům, vlastně zákazníkům, protože za proroctví se platilo, vysvětlovali kněží. Ti svými výklady často zasahovali do veřejného života, neboť věštitnu navštěvovali i lidé z nejvyšších vrstev. Prohlédli jsme si areál posvátného okrsku Apollónova: starověký pupek světa - velký kámen, který byl považovaný za střed tehdejšího světa, athénskou pokladnici ze začátku letopočtu, Sibyllinu skálu, Apollónův chrám z roku 373 př. n. l., který se zřítíl při zemětřesení, a také divadlo nad ním pro 4 tisíce lidí a stadion z římské doby, v jehož čele jsou četné kamenné lóže a kde se odehrávaly pýthijské hry. Dostali jsme se i k zázračnému prameni, tam se někdejší zájemci o věštbu museli očistit. Prohlédli jsme si též město Delfy, které leží hned vedle posvátného okrsku a žije samozřejmě z turistů. Na druhý den jsme měli absolvovat túru v pohorí Parnas,

antickými básníky považovaném za sídlo Múz, ale kvůli mlze byla zrušena, takže jsme jeli dál směrem na Athény.

Jak se vám líbilo v hlavním městě?

Bydleli jsme opět v kempu, ležel u mezinárodního letiště, kde každých pět minut s rámcem přistávalo letadlo. První noc byla strašná. Ale ještě večer jsme si prohlédli noční město a to stálo za to. I přístav Pireus byl krásný, osvětlený a plný lodí a jachet. Prohlídka Athén nás čekala také druhý den. Vystoupili jsme na Areův pahorek (110 m n.m.), kde se konávaly ve starověku soudy, navštívili Římskou agoru (agorá, to bylo náměstí, tržiště a shromaždiště lidí v řeckých antických městech; kolem tohoto prostranství byly soustředěny chrámy, soudy, obchody...), věž Větrů, Řeckou agoru rekonstruovanou v 50. letech, kde je muzeum všech vykopávek z obou Agor, Fausteon, nejlépe zachovalý řecký chrám boha ohně a kovářství Héfaista a několik kostelů. Viděli jsme univerzitu z roku 1837, Národní muzeum, národní knihovnu, akademii věd, parlament s čestnou stráží u hrobu neznámého vojína, prezidentský palác, střídaní stráží u olympijského stadionu, postaveného z mramoru pro 70 tisíc lidí, kde se v roce 1896 konaly první novodobé olympijské hry. Prošli jsme i kolem chrámu Dia Olympského z 6. st. př. n. l., dokončeného císařem Hadrianem v roce 130 n. l., Hadrianovou bránou, tvořící hranici mezi starými a novými Athénami,

kolem Řeckého a Římského divadla pod Akropolí. Na prohlídku Athén by člověk potřeboval několik dní. My jsme ještě další dopoledne - po noci, kdy nás pro změnu rušil hluk z diskotéky - měli vyhrazeno pro Akropoli, soubor chrámových staveb na skalním pahorku tyčící se 80 metrů nad městem. Viděli jsme sochy, vykopávky, malby, makety měst a chrámů v antickém muzeu v Řecké agorě, kterou jsme si jinak prohlédli už den předtím, a pak vystoupili po schodišti na Akropoli, kde je také muzeum. Z pahorku je nádherný výhled, proudí sem tisíce lidí. Celý areál je obestavěn lešením a rekonstruuje se. Athénské památky silně trpí vlivem znečištěného ovzduší a jejich záchrana a obnova je finančně a časově náročná. Po prohlídce Akropole jsme Athény opustili a odjeli směrem ke Korintskému průplavu vzdálenému 80 kilometrů.

*Pokračování příště
Naslouchala Alice Sládková*

SPORT

Vyhlášení ankety Král bílé stopy 1999/2000

Český Ski klub Vysoké nad Jizerou (ČSKV) ukončil a zhodnotil uplynulou

zimní sezonu na „posledním mazání“ U Ferryho ve vysokém lyžařském areálu, které se konalo za hojné účasti členů a příznivců klubu druhou dubnovou sobotu.

Poslední tečkou za lyžařskou sezonou 1999/2000 se stalo vyhlášení „Krále bílé stopy“.

K obnovení tradiční ankety přistoupil Svaz lyžařů ČR (SLČR) po sedmileté přestávce. Vysokému nad Jizerou se 28. dubna 2000 díky místnímu Ski klubu naskytla příležitost výborné prezentace. SLČR požádal náš klub coby spolupřadatele o organizační pomoc se zajištěním a přípravou celé akce.

Díky vstřícnému přístupu DS Krakonoš, města, hotelu Větrov, muzea a Slávky Hubačkové byl na několika přípravných schůzích stanoven konečný program. Začínal v 15. 00 hodin volným programem, návštěvou muzea, zaregistrováním v počítači Ing. Hejralem a předáním místenkových vstupenek a upomínkových předmětů věnovaných městem i SL.

Především děti využily možnosti autogramiády P. Ploce, J. Rašky, L. Rýgla, Z. Kocumové, E. Kurffürstové a A. Valentý.

Vyhlášení výsledků několika anket (hlavní, internetové, juniorské) moderoval skutečný profesionál Štěpán Škorpiš. Doprovodný program obstarala dvěma poudačkami skvělá Slávka Hubačková a známý imitátor pan Faltus. Ceny předávali zástupci

vedení Svazu lyžařů, předseda Českého olympijského výboru Dr. Jirásko a nejvýznamnější sponzoři. Z desítek nominovaných lyžařů přijeli do Vysokého kromě Kateřiny Neumannové všichni. Korunu Krále bílé stopy získal díky přiděleným hlasům Ladislav Rýgl. Druhá se umístila Kateřina Neumannová a třetí akrobat Aleš Valenta.

Po vyhlášení výsledků se všichni pozvaní přesunuli z divadla do Kramářovy vily. Zde pak probíhal společenský večer s mnoha možnostmi neformálních setkání přítomných sportovců, osobností politického (senátoři, členové parlamentu, starostové obcí) a podnikatelského života.

Přítomní členové Ski klubu a i sám pan starosta zde měli možnost vyslechnout nejen z úst představitelů SLČR, ale i od mnoha výše jmenovaných na adresu spolupřadatele - vysokého klubu mnohá slova uznání a díky.

Výbor Ski klubu všem, kteří se na přípravě i samotném průběhu akce jakýmkoliv způsobem podíleli, rád tlumočí prostřednictvím Větrníku poděkování. Jsme rádi, že jsme společně jméno našeho města vtiskli do paměti mnohých významných osobností sportu, politiky i byznysu.

Poděkování ČSKV patří především DS Krakonoš, zvláště technické četě Jana Vaverky. Vzorová spolupráce mezi lyžaři a divadelníky prospívá oběma a velmi si ji vážíme. Naše díky

směřují dále k bezkonkurenční Slávce Hubačkové a za zhotovení diplomů na poslední chvíli i panu Bartoňovi. Zvláštní uznání náleží městu, starostovi panu Jindřichu Maturovi za přístup k akci a za pěkná slova ke všem účastníkům slavnostního večera.

za ČSKV předseda Jiří Ďoubalík

Volejbalisté před sezonou

Družstvo mužů je po podzimní části okresního přeboru až na pátém místě. Na tomto umístění se podepsala řada nešťastně prohraných utkání i skutečnost, že jsme k některým utkáním nastupovali v improvizované sestavě.

Tabulku zcela zaslouženě vede semilské „béčko“, které také hraje nejlepší volejbal v soutěži. Na další družstva máme již zcela minimální ztrátu a doufám, že se nám podaří tento stav v tabulce během jarní části změnit v náš prospěch.

V zimním přípravném období jsme se střídavým úspěchem hráli zimní přebor na Jablonecku. Zde jsme si měli možnost vyzkoušet hraní již podle nových pravidel, kdy se hraje bez ztrát do pětadvaceti bodů. Další změnou je, že podání může tečovat síť a do hry může být zařazen „libero“, což je hráč, který plní spíše úkol poláře, ale jeho možnosti jsou pravidly značně omezené. Uvedené změny značně ovlivňují průběh utkání. Více se riskuje podání. Přitvrdila se hra na síti. Ani

opatrná hra není řešením. A tak družstvo, které se více dopouští vlastních zbytečných herních chyb (zkažená podání, útok do autu), nemá šanci vyhrát.

Doufáme však, že v jarní části, která se bude hrát již podle těchto změn, se dokážeme dostatečně přizpůsobit změnám a posuneme se na lepší místo v konečném hodnocení. Nebude to však vůbec lehké. Řada našich hráčů dojíždí pouze na utkání. Optimální sestava je spíše výjimkou. Na postu nahrávače, který je vlastně tvůrcem hry, nejvíce spoléháme na Milana Haase. Ten však k prvnímu utkání kvůli zranění kolena nemůže nastoupit, a tak budeme opět nuceni improvizovat.

za družstvo mužů Zdeněk Seidl

Kotelna

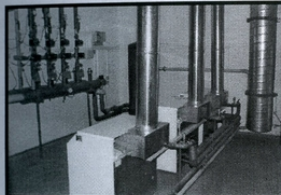
V druhém pololetí r. 1999 byla 27 let stará kotelna na spalování koksu rekonstruována na moderní plynovou kotelnu. Zároveň byl odstraněn bojler (2500 l, 27 kW) a nahrazen dvěma moderními kotli (po 200 l) vytápěnými plynem. Touto rekonstrukcí se ušetří minimálně 30 % nákladů na vytápění včetně ohřevu vody, nehlédě na čistotu ovzduší a lidskou práci. Obsluha plynové kotelny byla zaškolená, složí potřebné zkoušky pro prakticky plně automatickou kotelnu. Obsluha zapisuje denní spotřebu plynu a vede

deník, kde případně zaznamenává veškeré potřebné nastavení teplot v sátech, ubytovně a bytovce. To vše provádí pan Milan Junek.

Stavba byla zahájena počátkem srpna 1999, skončena 16. září 1999, avšak kvůli opožděnému provedení hlavní plynové přípojky byla plynová kotelna zprovozněna až 17. listopadu 1999. Do té doby se vytápělo kotlem na koks, který předseda TJ nechal z uvedeného důvodu napojit na nové rozdělovače v plynové kotelně.

Dozor a řízení stavby prováděl předseda TJ.

Josef Zita, předseda TJ

KČT

Lýžářský přejezd Orlických hor a Králického Sněžníku
(24. 2. – 26. 2000)

Přestože se již blíží léto, rád bych čtenáře Větrníku informoval o akci z konce letošního února, jejíž termín neumožnil zmínit se o ní už v minulém čísle časopisu.

1. den - odjezd v 5. 00 hodin z Vysokého. Trasa na lyžích Šerlišský Mlýn - Šerlich - Velká Deštná - Střední vrch - Kunštátská kaple - Anenský vrch - Hanička - Zadní vrch - Zemská brána - Čihák měřila celkem 35 kilometrů.

2. den - přestalo nám přát počasí. Po poradě s horskou službou jsme změnili plánovanou trasu za doporučenou, vedoucí pouze po úbočí Králického Sněžníku. Během túry se počasí rapidně zhoršilo, došlo na slova horské služby. Ve strmém a zavátém terénu jsme začali bloudit a nevěděli kudy dál, nastala menší panika. Většina členů se vrátila ve stejné stopě zpět k autobusu. Pouze vytrvalci zdolali změněnou trasu. Radost z večerního setkání všech účastníků - zdravých - byla veliká. Během dne tolik přišlo, že na nikom nezůstala nitka suchá. Tento den je zapsán v našich pamětech jako nejhorší.

3. den - počasí se zcela změnilo na krásné, rázem bylo veselo. Absolvovaná trasa Hedeč - Svatá Trojice - Severomoravská chata - Lysina - Zámeček - Hanušovice měřila 17 kilometrů.

K zájezdu patří zmínka o ubytování v Poutním domě v těsné blízkosti kláštera, kde na nás dopadl krutý režim tohoto prostředí.

Zájezd považujeme za vydařený, opět máme na co vzpomínat.

Jiří Líbal

Společenská kronika

Narození

Dne 8. 3. 2000 se manželům Monice a Radkovi Grosmanovým ze Sklenářic narodila dcera *Veronika*.

Dne 11. 4. 2000 se Aleně Nováčkové a Františkovi Ackermannovi z Vysokého nad Jizerou narodila dcera *Denisa*.

Dne 27. 4. 2000 se manželům Daně a Miroslavu Kousalovým ze Sklenářic narodil syn *Antonín*.

Dne 1. 5. 2000 se manželům Radce a Petrovi Pýchovým z Vysokého nad Jizerou narodila dcera *Anna*.

Dne 13. 5. 2000 se Zuzaně Skalské z Vysokého nad Jizerou narodila dcera *Štěpánka*.

Hodně štěstí!

Sňatek

18. 3. 2000 *Kateřina Šafářová* z Vysokého nad Jizerou a *Miroslav Radil* z Kladruhu nad Labem.

29. 4. 2000 *Marija Čorbová* a *Marek Lipš*, oba z Vrchlabí.

Hodně štěstí!

Zlatá svatba

Dne 22. dubna oslavili 50 let společného života *Marie* a *Stanislav Hladíkovi* z Tříče.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí!

Úmrtí

5. 3. 2000 zemřela *Bohuslava Rumlová* ve věku nedožitých 97 let.

1. 4. 2000 zemřela *Eva Vedralová* ve věku 58 let.

6. 4. 2000 zemřel *Jaroslav Nejedo* z Helkovic ve věku 74 let.

17. 4. 2000 zemřel *Josef Hásek* ve věku 86 let.

26. 4. 2000 zemřel *Stanislav Knížek* ve věku 60 let.

Všem pozostalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Poděkování

Rodina paní Slávky Rumlové, nejstarší občanky Vysokého, děkuje upřímně všem, kteří o ni pečovali. V poslední době to byla zejména MUDr. Pohanková, před ní MUDr. Kavan. I řadě zdravotních sestřiček patří dík za to, že se dožila tak vysokého věku.

Děkujeme touto cestou za laskavost, shovívavost a trpělivost, s níž se Slávince věnovali, a to s velice dobrými odbornými výsledky.

Za celou rodinu

Dana Musilová, dcera

Děkujeme upřímně všem, kteří se přišli naposledy rozloučit s našim drahým tatínkem Josefem Háskem. Panu starostovi patří velký dík za důstojný projev, jímž ocenil jeho práci pro rodinu i pro město, místnímu sboru hasičů za čestnou stráž a všem přítomným za slova soustrasti a za květinové dary. Děkujeme i za písemné projevy soustrasti.

Rodina Háskova

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

- 04. 05. MUDr. Miluše Mašková 77 let
- 05. 05. Soňa Zitová 73 let
- 12. 05. Anna Novotná 89 let
- 16. 05. Jan Nedomlel 74 let
- 20. 05. Marie Vodsedálková 83 let
- 22. 05. Václav Hladík 79 let
- 29. 05. Jaroslav Zeman 70 let
- 06. 06. Bohuslav Matoušek 90 let
- 07. 06. Petr Nečásek 71 let
- 07. 06. Zdeňka Plůchová 73 let

- 11. 06. Věra Bryknarová 72 let
- 14. 06. Jiřina Dóubalíková 77 let
- 19. 06. Václav Lukáš 88 let
- 19. 06. Bohumil Martínek 81 let
- 19. 06. Josef Rón 74 let
- 25. 06. Otto Volprecht 78 let
- 28. 06. Jarmila Hladíková 74 let
- 30. 06. Věra Kučerová 70 let

Helkovice

- 27. 05. Jaroslav Nosek 72 let
- 14. 06. Marie Pěničková 85 let

Horní Tříč

- 03. 05. Jarmila Ederová 72 let
- 12. 05. Anna Lukšová 86 let
- 16. 06. Anna Hakenová 79 let

Sklenářice

- 11. 05. Alena Metelková 75 let
- 20. 05. Marie Holcová 87 let
- 05. 06. Václav Metelka 76 let
- 20. 06. Anna Rydvalová 75 let

Stará Ves

- 09. 05. Maxmilián Černý 70 let

Omlouváme se všem čtenářům Větrníku za faktickou chybu způsobenou redakčním šotkem, jenž si po delší době opět zařadil. Vysocký kostel je zasvěcený samozřejmě svaté Kateřině. Omyl vznikl ve spojitosti se sochou svaté Barbory v Loučkách. Protože rozsah zpravodaje nesmí kvůli poštovnímu překročit stanovený počet stránek, prosíme příspěvatele, aby texty, které odevzdávají redakci, nepřesáhly jednu strojopisnou stránku.

Děkujeme za pochopení.
Redakce

**Tělovýchovná jednota
Vysoké nad Jizerou
vyhlašuje konkurz na místo**

PLACENÉHO PRACOVNÍKA

**k vedení tělovýchovy TJ včetně celoroční
údržby tělovýchovných zařízení. Podrobný rozpis prací
a finanční zařazení budou uvedeny ve smlouvě.**

Pracovník bude podléhat předsedovi TJ a zodpovídat se
výboru TJ.

Žádost podejte na adresu TJ Vysoké nad Jizerou do 31. 5. 2000.
Na pozdější žádosti nebude brán zřetel.

**Do 30. 6. 2000 bude proveden výběr pracovníka
a uzavřena smlouva. Po dohodě nástup
nejdříve k 1. 9. 2000.**

**Nabízím k pronájmu od 1. 6. 2000
halu ve Vysokém nad Jizerou o
rozměrech d= 24 m, š = 11 m,
v=10 m, vjezd do haly, vrata
v = 4,5 m, š = 4 m, hodící se
zejména ke skladování, opravování,
garážování apod., případně pro výrobu.**
Kontakt- tel. 0441 / 46 33 26

Provádím:
veškeré zednické práce (obklady,
podlahy, fasády), sádkartonářské
práce a vše, co se týká staveb a
přestaveb budov a bytů.
**Kontakt : Vlastimil Kocourek
Hradsko 184
512 43 Jablonec nad Jizerou
mobil 0604 / 78 22 54
Vaše spokojenost je naší samozřejmostí**

Prodám pozemek
ve Vysokém nad Jizerou
pro stavební účely.
Informace na telefonu
0438 / 934 60
0603 581 905

Těsnění oken a dveří Hliníkové žaluzie horizontální
 Textilní žaluzie vertikální Předokenní rolety -
 plast, hliník
 Textilní rolety Garážová vrata
 Shrnovací dveře - koženka, plast, dřevo
 Polstrování dveří Sítě proti hmyzu
Prodej - montáž - opravy

Vladimír BAK, 512 46 Harrachov 534
tel./fax 0432 / 52 96 22 tel. 0602 12 2966

*Pro montážní a obchodní firmy výhodné podmínky
 spolupráce.*

Firma DARRE, s.r.o. - výrobce nábytku -
Jablonec nad Jizerou 540

PŘIJME:

- pracovníky pro výrobu nábytku vyučené i k
 zaučení (truhláře i strojní obory)
 - pracovníky pomocné pro odebrání od strojů
- Nástup možný ihned!
 Práce na 1 i 2 směny.
 Stabilizační odměny.

**Informace na tel.: 0432 / 59 11 66 případně
 při osobní návštěvě.**

**CHCETE MÍT PĚKNÉ
 RUCE A NOHY?**

provádím: pedikúru
 manikúru
 modeláž nehtů

KDE? Ušetřte si čas - přijedu za Vámi domů.

Objednávky na tel. 0432 / 59 39 75
 Patočková Petra 0606 / 27 83 04
 Sklenářice 185

Petra Patočková Tel.: 0432/59 39 75
Sklenářice 185 0606/27 83 04

VEŘEJNÁ SBÍRKA

Na základě předložené žádosti obdrželo město Vysoké nad Jizerou od OÚ v Semilech povolení (č.j. VV/500/2000, PF-305/2000) uspořádat veřejnou sbírku na pokrytí části nákladů

na restaurování sochy Panny Marie

ve Vysokém nad Jizerou, odstraněné z náměstí v polovině šedesátých let.

Sbírka bude probíhat do 30. 10. 2000

1/ **formou sběracích listů**, tzn. formou přímého poskytnutí finančních prostředků a zapsáním do sběracích listin na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou, vždy v pondělí až pátek během celé pracovní doby ve všech kancelářích zaměstnanců MěÚ; na požádání budou předloženy k tomuto účelu vystavené průkazy

2/ **zasláním finančního příspěvku na účet města** Vysoké nad Jizerou č.ú. 19-1263116309/0800, variabilní symbol 2222.

Vedení města Vysokého nad Jizerou se obrací na občany, přátele a rodáky, na velké, střední i malé podnikatelské subjekty s žádostí o podporu této sbírky, která by pomohla vytvořit důstojnou dominantu středu města Vysokého nad Jizerou.

Znáte své město?

nový čistě obrázkový seriál k zamyšlení

Námět a foto Ludmila Hnyková